

служб; 4) у виробничій зоні розміщуються професійно технічне училище та виробничі майстерні [7].

Список використаних джерел:

1. Український Радянський Енциклопедичний Словник: В 3-х т. / Редкол.: А.В. Кудрицький (відп. ред.) та ін. – 2-ге вид. – К.: Голов. ред. УРЕ, 1987. – Т. 2: Каліграфія – Португальці. – 735 с.
2. Даль В. Толковый словарь: В 4-х т. – М.: Русский язык, 1987. – 779 с.
3. Івченко А. Тлумачний словник української мови / Івченко А. – Х.: ФОЛІО, 2000. – 540 с.
4. Про затвердження Інструкції з організації охорони та нагляду у виховних колоніях: наказ Державного департаменту України з питань виконання покарань від 20 листопада 2004 року № 220: із змінами від 10.04.2011 р. // <http://www.kvs.gov.ua>.
5. Боевая служба караулов и войсковых нарядов / Под общ. ред. И.Н. Витенко. – М.: МВД СССР, 1980. – 369 с.

Проблеми реформування органів внутрішніх справ України на шляху до євроінтеграції

Мірошніченко І.Т., студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології НАВС

Галай В.О., доцент кафедри загальноправових дисциплін навчально-наукового інституту права та психології НАВС, кандидат юридичних наук

Набуття незалежності Україною стало результатом втілення багатовікових традицій державотворення українського народу. Але її подальша розбудова пов'язана з розв'язанням складних політичних, економічних, соціальних і правових проблем. Однією з них є реорганізація державної влади, вдосконалення системи і структури органів, які її представляють [1, с.39].

Існуюча система державного управління в Україні є внутрішньо суперечливою, незавершеною і відірваною від людей. Після декількох спроб її реформування система залишається в цілому неефективною, бо поєднує як старі інститути, що залишились у спадок від радянської доби, так і нові інститути, які сформувалися у період незалежності України [2, с.43].

Тому на даний час актуальним залишається процес подолання проблем державного управління в рамках проведення адміністративної реформи в Україні, яка повинна спрямовуватися на створення сучасної, ефективною системи державного управління, близької до потреб і запитів людей, орієнтованої на служіння народові, національним інтересам.

Повною мірою це положення стосується і управління у сфері органів внутрішніх справ як важливої складової цілісної системи державного управління, результативність і ефективність функціонування якої значною мірою зумовлює стан безпеки у суспільстві, захищеність прав та законних інтересів громадян [3, с. 94].

Реформування органів внутрішніх справ в Україні зумовлене необхідністю нового погляду на проблему управління відповідно до стандартів, принципів і норм, що вироблені світовою спільнотою. Впровадження сучасних підходів та моделей управління, професіоналізація управлінської діяльності стає не тільки об'єктивно зумовленою нагальною потребою, але й важливим чинником розвитку органів внутрішніх справ як професійного, ефективного, стабільного та авторитетного органу державної влади [4, с. 112].

Принципового значення на цьому шляху набувають завдання реформи державного управління щодо підвищення вимог до якості та доступності державних послуг, їх кінцевої орієнтації на потреби громадян. Саме такий підхід відповідає сучасним тенденціям розвитку державного управління у багатьох країнах Заходу (Німеччина, Франція), у тому числі управління правоохоронними органами, їх орієнтації на впровадження та забезпечення політики високої якості та корисності діяльності [5].

Зарубіжні вчені зазначають, що постановка та вирішення проблем якості призвели до формування нового державного управління і, відповідно, нового поліцейського управління, які привнесли принципово нові ідеї, підходи, методи управлінської діяльності у сталу вже систему управління державними органами.

Необхідно зазначити, що саме з вдосконалення органів внутрішніх справ відбувалась адміністративна реформа країн ЄС, де після так званої «революції якості поліції», її роль в суспільстві підвищилась, укріпились зв'язки з населенням за допомогою ефективності та якості послуг, які поліція почала здійснювати, перетворившись в «орган масових соціальних послуг».

Забезпечення якісної роботи поліції прямо залежить від якісного управління. Але, на

жаль, в даний час країна перебуває в складному становище, де управління є досить неефективним, на що впливає невизначеність напрямів розвитку держави [6, с.44].

Отже, країні потрібні докорінні зміни в державному управлінні. Це – достатньо не простий і досить тривалий процес. Наприклад, у Великій Британії він тривав майже 20 років – від проголошення урядом консерваторів нової політики у сфері державного управління на початку 1980-х років (головна теза якої містилась у зверненні уряду до державних органів – «Де якість за вкладені гроші?») до розробки урядом лейбористів політики «забезпечення найвищої цінності» і закріплення її положень у Білій книзі реформування державного управління «Модернізація уряду «вже на переламі століть» [5]. Таким чином, можна стверджувати, що саме впровадження політики якості в органах внутрішніх справ, з урахуванням традицій та існуючих особливостей у цій сфері, є важливою передмовою їх стабільного функціонування як гаранта внутрішньої безпеки, соціальної рівноваги у суспільстві.

Підсумовуючи, слід зазначити, що сьогодні у світі зростає вплив міжнародних стандартів і норм, що регулюють управління поліцейськими системами. У цих умовах необхідно запозичити досвід та практику зарубіжних країн у процесі реформування органів внутрішніх справ як професійної, стабільної й авторитетної складової державної влади, а саме: створити сучасну нормативно-правову базу з підбору та підготовки керівних кадрів ОВС; оновити систему органів і підрозділів ОВС; запровадити постійні зарубіжні відрядження та стажування; удосконалити документообіг; забезпечити ефективний розподіл повноважень.

Список використаних джерел:

1. Малиновський В.Я. Державне управління: навчальний посібник / В.Я. Малиновський.–Л.,2009.–С. 39-45.
2. Школик А. Порівняльне адміністративне право: навчальний посібник / А. Школик. – Л., 2007. – С. 30-55.
3. Кравченко С.О. Теоретичні засади державного управління / С.О. Кравченко. – К., 2013. – С. 94-103.
4. Довгань О. І. Особливості механізму системи управління якістю в діяльності органів внутрішніх справ України / О. І. Довгань // Право і безпека. – 2010. – № 5 (37). – С. 112–116.
5. Циндря В.М. Надання адміністративних послуг органами внутрішніх справ України: шляхи удосконалення / В.М. Циндря [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/Nashp/2011_1_2/Cindrya.pdf
6. Мельник А.Ф. Державне управління: підручник / А.Ф. Мельник. – О., 2013. – С. 40 -57.

Державно-приватне партнерство в Україні: проблеми та перспективи

Корж Ю.А., студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології НАВС
Науковий керівник: викладач кафедри Кулик Т.О.

Партнерські відносини між державою та бізнесом є чи не найпривабливішим інструментом розвитку економіки країн, які слідує за демократичними традиціями врядування. З одного боку, таке партнерство залишає складову національного багатства у власності держави, а з іншого – дає можливість залучати інвестиції з приватного сектору. В основі побудови державно-приватного партнерства лежить принцип тісного взаємозв'язку між урядом, який не може виконувати свої повноваження без ефективного функціонування суб'єктів економічних відносин, та бізнесом, який не може розвиватися без сприяння держави.[1]

Державно-приватне партнерство - співробітництво між державою Україна, Автономною Республікою Крим, територіальними громадами в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державними партнерами) та юридичними особами, крім державних та комунальних підприємств, або фізичними особами - підприємцями (приватними партнерами), що здійснюється на основі договору в порядку, встановленому цим Законом та іншими законодавчими актами.[2]

В нашій державі такий вид взаємодії регулюється Законом України «Про державно-приватне партнерство»(далі Закон) та Постановами Кабінету Міністрів України від 17 березня 2011 р. № 279 «Про затвердження порядку надання державної підтримки здійсненню державно-приватного партнерства» та від 11 квітня 2011 р. № 384 «Деякі питання організації здійснення державно-приватного партнерства» тощо.

В законодавстві України чітко прописані порядок проведення конкурсу з визначення приватного партнера для здійснення державно-приватного партнерства щодо об'єктів державної та комунальної власності, порядок надання приватним партнером державному партнеру інформації про виконання договору ДПП, порядок надання державної підтримки здійсненню державно-приватного партнерства, але на даний момент відсутній механізм,